

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδi..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.... " 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτάνι..... 20
261—Γραφείου θ. Ερμοῦ—261

Διὰ τοῦ παρόντος ἀριθμοῦ συμπληροῦται ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἀθηναϊδος. Ἡ πρόβυμος ὑποδοχὴ ἡς ἔτυχε τὸ φύλλον ἡμῶν παρακινεῖ ἡμᾶς νὰ προβάμεις, τὸ κατὰ δύναμις συμπληροῦντες καὶ βελτιοῦντες αὐτὸν, παραρροῦντες δὲ πάντοτε δἰ τὴν γενναῖρην ὑποστήριξιν τῶν φιλομόσων συνδρομητῶν.

Ἡ ἔξοχωτέρα ἰδιότης τοῦ χαρακτήρος τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ εὐσέβεια. Οὐδὲν προτέρημα, ὅσον ποθιτὸν καὶ ἐράσμιον ἀν ἡδύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς. Ἡ "Αννα Μώρα" λέγει. «Ἄς μὴ φαντασθῇ πλαγωμένη τις κόρη ὅτι παρέχει ἀπόδειξιν τοῦ πνεύματος αὐτῆς δἰὰ τῆς ἔλλειψεως εὐσέβειας, ἢ ὅτι περιφρόνησις τῶν σπουδαίων καὶ ιερῶν θέλει ἔξαρει τὴν διάνοιαν αὐτῆς, ἢ ὑψώσει τὸν χαρακτήρα τῆς, οὔτε καὶ ἐν τῇ γνώμῃ τῶν μᾶλλον ἀποδεδειγμένων ἀρρένων κακοπίστων. Διότι δύναται τις θαρραλέως νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς παραλειμμένας ἴδεας αὐτῶν, περὶ τε γυναικῶν καὶ θρησκείας, οὔτε δ. Bolinbrooke, ὁ Wharton, δ. Buckingham, οὐδὲ καὶ αὐτὸς δ. Λόρδος Chesterfield, θὰ ἔξετίμων μίαν γυναικά πλειότερον διότι εἶναι ἀθρητος». Διακεκριμένος ὅγγλος θεολόγος ἔλεγεν ὅτι: «Τὸ κάλλος εἶναι τὸ προσὸν τῆς γυναικὸς, καὶ ἡ μορφὴ αὐτῆς, ὅσανις περιέχει ἀνώτερα τῶν συνήθων θέλγητρα, εἴγαι δὲν τελέστερος τύπος ἔξαιρέτου συμμετρίας ἢν οὐδαμοῦ ἄλλοι ἀπαντᾶται τις ἐν τῷ ὄλικῷ κόσμῳ. Ἐὰν ἡ μορφὴ τῆς γυναικὸς εἴγαι τὸ ωραιότερον δείγμα τοῦ ὄλικοῦ κόλλους, ἡ εὐσέβεια τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ ἐπαγωγότερον παράδειγμα τοῦ ἡδικοῦ. Τίς δύναται ν' ἀτενίσῃ, ἐπὶ τῆς ἔξωγραφημένης

παραστάσεως τοῦ ἀντικειμένου τούτου, οἷα φαίνεται ἐν ζωγραφίαις καὶ λιθογραφήμασιν, ἃνευ θαυμασμοῦ; Ποῦ ἡ γυνὴ φαίνεται τοσοῦτον ἥσθιοκληρίαν ἔρχεται ὅσον ὅταν παρίσταται ὑψοῦσα τὸν δρθαλμὸν τῆς εὐσέβειας εἰς τὸν οὐρανὸν—τὸν δρθαλμὸν ἐκεῖνον ἐν φῇ πίστις, ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἀγάπη, φαίνονται πάντα μιγνύμενα καὶ ἐκφράζοντα τὰς συγκινήσεις τῶν; Η τῆς Ρώμης ἐκκλησίᾳ ἔγγω τὴν δύναμιν τούτου, καὶ διετήρησε τὸ κράτος αὐτῆς, κατά τινα βαθμὸν, ἐπὶ τῶν εὐχετῶν αὐτῆς διὰ τῆς δυνάμεως τῆς τέχνης τοῦ ζωγράφου εἰς τὴν ἴστορην τῆς γυναικείας καλλονῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν γυναικείαν εὐσέβειαν. Ἐν φιλοθήσικῷ γυναικὶ, τὸ κάλλος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς συνδυάζονται—αἱ χάριτες τῶν Σεραφιμ καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀδάμι εἰσὶν ἡγωμέναι ἀκριβῶς, ὅπως ἐν ἀγίᾳ τινὶ ἀνδρὶ τὸ ὑψηλότερον μεγαλεῖον τῶν θυητῶν καὶ ἀθανάτων εὑρίσκεται συνεχετισμένον. Ἡ εὐσέβεια δῆν εἶναι ἡ τελευταῖα καὶ ώραιοτέρα στίλπνωσις τῆς γυναικείας ἔξοχότητος».

Οι δύο οὗτοι συγγραφεῖς καλῶς παριστάνουσε τὰς ἴδεας ὀλοκλήρου τῆς τάξεως τῶν συγγραφέων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐν μόνον ὑπάρχει αἰσθημα ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν γυναικείαν εὐσέβειαν κερδαίνει καθολικὸν θαυμασμόν. Ἄφ' ἐτέρου, ἡ ἀσέβεια παρὰ τὴν γυναικὶ, εἶναι πάντοτε ἀπεχθήσις. Δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν ἐλαφρότητα καὶ πνεύμα κοσμοπολιτισμοῦ ἐν τῇ γυναικὶ, ἐφ' ὅσον δὲν παιζεῖ μετὰ τερῶν πραγμάτων ἀμικά χλευάζει τὴν θρησκείαν ἢ λαλεῖ ἐλαφρῶς περὶ τῶν αἰωνίων πραγμάτων, κλονιζόμεθα καὶ ταραττόμεθα. Ἀπιστός γυνὴ σπανίως ἀπαντᾶται. Αἱ χρηματίσασαι διλίγαι ἀπεώσθησαν τῆς

εύπρεπούς κοινωνίας. Ή κοινή γνώμη κατέδειξεν αὐτάς ός δυστύχημα εἰς τὸ γένος αὐτῶν· ή ἐτυμηγορία τῆς κοινωνίας παρέδωκεν αὐτάς εἰς ἀρμόζουσαν περιφρόνησιν. Τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς Μαρίας Wolstenholme, τῆς ἐργαθείσης ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸ φῦλον αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀξιώσεων τῆς Θρησκείας. Εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ ἀνιέρου αὐτῆς ζήλου, τὸ ὄνομα αὐτῆς κατέστη περιφρόνησις καὶ χλεύη ἐν τοῖς ἔναρτοις κύκλοις.

Καὶ ὅμως πολλὰ ζῶσι νεάνιδες στερούμεναι καὶ αὐτοῦ τοῦ τῆς εὔσεβειας τύπου. Δὲν θὰ συγήνουν νὰ ὀνομασθῶσιν ἀπιστοῖς, διότι τοῦτο θὰ ἐκλόνῃ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν εὐαίσθησίαν· καὶ ὅμως ζῶσιν πρακτικῶς ὥσανεὶ ἡ εὔσεβεια μὴ ἀπετέλει μέρος τοῦ βίου. Εάν ησαν κεκηρυγμέναι ἀπιστοῖς δὲν θὰ ἔζων τόσον δλίγην ἔχουσαι προσοχὴν εἰς τὸν πλάσαντα αὐτᾶς Θεὸν, ως πράττουσιν. Ολοσχερῶς ἀμεριμνῶσι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, πρακτικῶς ἀρνούμεναι δι, τι ἀξιούσιν ὅτι πιεζούσιν, ητοι ὅτι ἡ εὔσεβεια εἶναι πολύτιμος μαργαρίτης.

«Τὰς γυναικας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἡ χρυσῷ, ἡ μαργαρίταις ἡ ἴματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ’ ὁ πρέπει γυναικὶν ἐπαγγελμέναις θεοσέβειαν, δι’ ἔργων ἀγαθῶν.»

ΒΡΑΧΕΑ ΤΙΝΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

υπό

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγ. τῆς φυσικῆς καὶ χημείας τῶν ἐν Ἀθηναῖς Γυμνάσίων).

(Συγέχεια; Ιδεάριθ. 11).

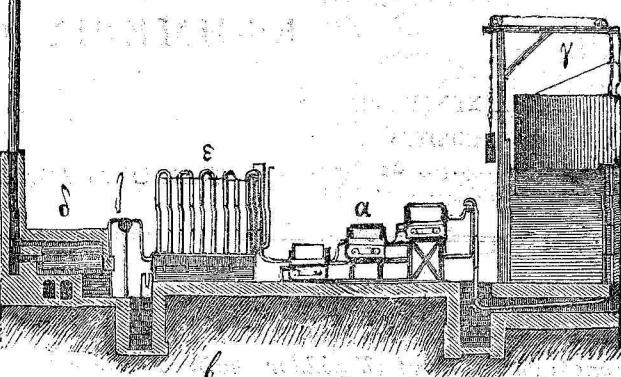
ΑΕΡΙΟΜΕΤΡΟΝ

Ἄφοῦ τὸ φωταέριον καθαρισθῇ, ως ἔρρεθη ἀνωτέρω, διευθύνεται εἰς δοχεῖον καλούμενον ἀεροδιέργον. Τὸ σκεῦος τοῦτο σύγκειται ἐκ δύο μερῶν ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ ἐκ τοῦ κύδωνος, ἐντὸς τοῦ δύοιού ἀποταμεινέται τὸ φωταέριον. Οἱ λάκκοι, εἶναι ἐσκαμμένοι εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἡλειμμένοι, διὰ λιθοκόλλης ἀδιαβρόχου. Οἱ κύδων, κεκαλυμμένοι ἐκ πυκνοῦ στρώματος πισσασφάλτου, σύγκειται ἐξ ἰσχυρῶν σιδηρῶν πλακῶν, ἀλιστις ἐξ πρασδεδεμένη εἰς τὸν κώδωνα, διασθάνει ἐπὶ δύο τροχαλιῶν καὶ φέρει εἰς τὸ σκιρον αὐτῆς βάρος ἵσσορροποιῶντα ώς ἔγινεται πρὸς τὸ βάρος τοῦ αεριομέτρου. Η τελευταία αὐτὴ τοῦ σκεύους διάταξις ἐπιτρέπει εἰς τὸν κώδωνα νὰ ἀνιστάνη καὶ νὰ καταβαθμῇ εὐκόλως ἐντὸς τοῦ λάκκου. Οὕτω τὸ ἀερίον δέν διαμένειται εἰς μεγάλην θλίψιν, ἔνεκα τῆς διπολίας.

ἡθελε διασκεδασθῆ, η ἡθελε δυσκολευθῆ ἢ ἀποσύνθεσις τῶν ἐν τοῖς σιδηροῖς κυλίνδροις γαιανθράκων.

Τὸ παρόν σχῆμα παρέχει ἐν συνοψει τὸ σύνολον ὅλων τῶν μερῶν, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ σκεῦος, τὸ χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐκ τῶν γαιανθράκων παραγομένου φωταερίου.

Τὸ δ παριστάνει τὴν κάμιγον τὴν περιέχουσαν τὰ πηλίνα κέρατα τὰ πλήρη γαιανθράκων, ὑποβαλλομένων εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός. Τὸ δέ ζ τὸν σωλῆνα, δοτις φέρει τὸ ἀερίον τὸ προκύπτον ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν γαιανθρά-

κων. Τὸ δ μικρὸν βαρέλιον ἐντὸς τοῦ δύοιού τὸ δέριον ἀπογυμνοῦται τὴς πισσασφάλτου καὶ δλῶν ἔκεινων τῶν οὐσιῶν τὸν διαλυσίμων εἰς τὸ δέρωρ. Τὸ ε σειρὰν σιδηρῶν ἀγωγῶν, βεβοθισμένων τῶν ἄκρων αὐτῶν ἐντὸς τοῦ δέρατος καὶ ἐκτεινομένων ἐν εἰδεὶ ἀκτίνων εἰς τὸν ἐλεύθερον δέρα πρὸς ψυχῖν τοῦ ἀερίου, διπερ φθάνει αὐτοῦ λιάν θεριδὸν ἐκ τῶν κεράτων. Τὸ α τὸν δὲν ἀσβέστου καθαριστὴν, δοτις σύγκειται ἐκ σειρᾶς τριῶν δμοίων καθαριστῶν. Τὸ γ τέλος παριστάνει τὸ δεριμετρὸν ἢ τὸ δοχεῖον τοῦ φωταερίου.

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΛΑΜΨΕΩΣ ΤΟΥ ΦΩΤΑΕΡΙΟΥ.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ ἡ μεγίστη φωτιστικὴ δύναμις τοῦ φωταερίου.

?Αέριον τι δὲν εἶναι ποτὲ καθ’ ἑαυτὸν φωτεινὸν, ἐάν δὲν ἔχῃ ἐντὸς κωτοῦ καὶ σῶμά τι στερέον. Οὔτω τὸ καθαρὸν δέρογόνον καιόμενον παράγει φλόγα ωχροτάτην καὶ σχεδόν ἀδράτον, διότι ἡ καύσις αὐτοῦ οὐδὲν καθίζημα στερεάς οὐσίας παράγει, ἐκτὸς τῶν δέρατων ἀτμῶν. Η δὲ φλόγη ἡ παραγομένη ἐκ τῆς καύσεως τοῦ διττανθρακούχου δέρογόνον εἶναι ζωηροτάτη, διάτι τὸ διττανθρακοῦχον δέρογόνον καιόμενον ἀφίνει μικρὸν καθίζημα ἀνθρακος, δοτις μένων χρόνων τινὰ ἐντὸς τῆς φλογὸς πρὶν ἡ καῆ, ἀποβαίνει φωτεινὸς ἐνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ θερμοκρασίας. Τὸ ἀερίον λαμβάνει ἐκ τοῦ ξένου τούτου σώματος τοῦ διαμένοντος χρόνον τινὰ ἐντὸς τῆς φλογὸς τὴν φωτεινὴν αὐτοῦ ιδιότητα.